

Στις άλλες σελίδες:

- ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
- ΓΙΣΠΑΝΙΑ
- ΤΣΕ ΓΚΟΥΕΒΑΡΑ
- ΕΥΡΩΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Τις αναπληρωματικές εκλογές για τη θέση της βουλής που κενώθηκε από την άνοδο του κ. Κυπριανού στην Προεδρία της Δημοκρατίας κέρδισε ο υποψήφιος του ΔΗΚΟ κ. Γ. Λαδάς με ποσοστό ψηφοφόρων 64.2%. Ο υποψήφιος του ΔΗΣΥ κ. Γ. Μάτσης πήρε το υπόλοιπο 35.8%. **Άξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι μεγάλος αριθμός ψηφοφόρων, 32%, δεν ψήφισαν καθόλου.**

Τα πιά πάνω ποσοστά πρέπει ασφαλώς να τροποποιηθούν κάπως σε μία εκτίμησή της πραγματικής δύναμης των δυο παρατάξεων που αναμετρήθηκαν στις εκλογές. Μεγάλο μέρος της αποχής οφείλεται στο γεγονός ότι η θεατικότητα της εκλογής του κ. Λαδά μειώνει το κίνητρο για την ψήφισή του, ενώ αντίθετα για τον ΔΗΣΥ οι εκλογές ά-

ται γύρω στο 30%. Ένα τέτοιο αποτέλεσμα δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί άποτυχία για τα συνεργαζόμενα κόμματα. Ο βασικός στόχος της συνεργασίας, η απομόνωση του ΔΗΣΥ δεν έχει επτευχθεί.

Τι δεν έχει πάει σωστά; Γιατί ο ΔΗΣΥ με μία εξαλλη αντικομμουνιστική συνθηματολογία κατάφερε όχι μόνο να συγκρατήσει αλλά και να κώ-

τρεψαν στον Συναγερμό να δημοσιεύσει και να κερδίσει τις λιγώτερο συνειδητοποιημένες μάζες.

Φυσικά η μάχη δεν έχει ακόμα κριθεί. Ο Συναγερμός χρειάζεται ακόμα αρκετό χρόνο ώστε να μπορέσει να ανεβάσει την ισχύ του σε βαθμό που να καταλάβει την εξουσία. Αυτό το διάστημα πρέπει να χρησιμοποιηθεί από την άρι-

στον αγώνα.

- (β) Δημιουργία λαϊκής, πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο για συμμετοχή όλου του λαού στην άμυνα και αποτελεσματική αντιμετώπιση του φασισμού.
- (γ) Προώθηση ενός κοινού αντιιμπεριαλιστικού μετώπου με τους Τουρκοκυπρίους.
- (δ) Απόρριψη κάθε διπλωματικής πρωτοβουλίας που τείνει να εμπλέξει

το Κυπριακό μέσα στα Νατοϊκά πλαίσια.

Μία τέτοια τοποθέτηση θα θέσει τον καθένα μπροστά στις εθύνες του. Η δημογωγία του ΔΗΣΥ δεν θα μπορεί να αλωνίζει χωρίς σοβαρή αντιμετώπιση και η άνοδος της επιρροής του θα σταματήσει. Η απόφαση της ΕΔΕΚ να προτείνει πρόγραμμα για συζήτηση πρέπει να αποτελέσει την αφετηρία της νέας πορείας. Τα αποτελέσματα της 16ης του Οκτώβρη κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για την αριστερά.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ ΑΚΕΛ - ΔΗ.ΣΥ.

Ο «Δημοκρατικός Συναγερμός» στήριξε την προεκλογική του έκστρατεία στον αντικομμουνισμό με κύριο στόχο το ΑΚΕΛ. Βέβαια η κομμουνιστοφοβία είναι μια παλιά μέθοδος που χρησιμοποιεί η δεξιά για να δημιουργήσει συνθήκες πόλωσης και να προετοιμάσει το έδαφος και την επιχειρηματολογία για ένα καινούργιο κτύπημα. Τι κρύβεται όμως πίσω από την νέα μεθοδευμένη έκστρατεία της δεξιάς ιδιαίτερα αυτή την περίοδο;

Η Σ.Ε. άμεσα με τον θάνατο του Προέδρου Μακαρίου είχε γράψει ότι ο θάνατος του Μακαρίου απελευθέρωσε κατά κάποιο τρόπο τις κοινωνικές αντιθέσεις που υπόβασκαν και ότι ανεξάρτητα με τις προθέσεις ή τις προσδοκίες της αριστεράς ή δεξιάς θα προσαρτήσει να επιβάλει μια πλήρη πολιτική κυριαρχία πάνω στον Κυπριακό λαό με κάθε τρόπο.

Είχαμε πει ακόμα ότι η κατάσταση θα γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη, όσο τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο λαός και η εργατική τάξη παραμένουν αλύτα, όσο το άδιέξοδο και η κενή συνθηματολογία πάνω στο πρόβλημα της κατοχής θα συνεχίζεται, και όσο η δεξιά θα εξακολουθεί να αποτελεί την υπαλλακτική γραμμή για τις μάζες, ιδιαίτερα των μεσαίων στρωμάτων, που τα προβλήματά τους δεν βρίσκουν λύση μέσα στα πλαίσια της υφιστάμενης πολιτι-

κής και των προσπαθειών για μία κατασκευασμένη ένότητα.

Η δεξιά γνωρίζει πάρα πολύ καλά πως καμιά κυβέρνηση στηριγμένη στους συμβιβασμούς που φέρνει μια κατασκευασμένη ένότητα και που φυσολογικά είναι αδύναμη να θίξει τις κύριες δομές του συστήματος, φορτίζεται με όλες τις αποτυχίες, που αντανακλούν και στους επαίνους, για τις οποίες η ίδια ή οικονομική ολιγαρχία είναι υπεύθυνη παραμένει όμως οδυσιαστικά αδιάφορη, αφού δεν είναι κι ο τυπικός φορέας της πολιτικής εξουσίας.

Όπως είχαμε προβλέψει ο «Δημ. Συναγερμός» εγκατέλειψε σχεδόν εξ ολοκλήρου την συνθηματολογία της άμεσης και πλήρους παράδοσης και εμφανίζεται τώρα στην διαμάχη του με το ΑΚΕΛ, με μία σχετικά αγωνιστική συνθηματολογία στην

Από τις προεκλογικές συγκεντρώσεις του «Δημοκρατικού Κόμματος» και του «Δημοκρατικού Συναγερμού» στη Λευκωσία.

ποτελούσαν βασικό τέντ στον αγώνα του για πλήρη κατάληψη της εξουσίας. Έτσι το 36% του Συναγερμού είναι αρκετά διογκωμένο.

Παρ' όλα αυτά η πικρή αλήθεια παραμένει πως η εκλογική δύναμη του Συναγερμού έχει αυξηθεί σημαντικά. Σε μια αναπληρωματική εκλογή πρέπει να θεωρείται φυσιολογικό ποσοστό αποχής ένα 15-20%. Αν θεωρήσουμε πως η επί πλέον αποχή είναι έντελως ξένη προς τον Συναγερμό, μία υπόθεση έντελως λογική, το εκλογικό ποσοστό του κ. Μάτση

ξήσει την εκλογική του δύναμη: Η δική μας άποψη είναι πως το γεγονός οφείλεται, σχεδόν αποκλειστικά, στη μορφή της συνεργασίας των τριών κομμάτων. Η έλλειψη προγράμματος συνεργασίας σημείωσε στην οδία πως η αριστερά, ΑΚΕΛ, ΕΔΕΚ αναλαμβάναν την εθύννη για την εκάστοτε πολιτική της Βουλής που καθοριζόταν από την δεξιά της πλειοψηφία. Η άποτυχία του ΔΗΚΟ να προσφέρει μια πειστική αγωνιστική πορεία και η έλλειψη προσφοράς εναλλακτικής λύσης από την αριστερά επέ-

στερά για αντιστροφή της πορείας. Ο τρόπος για να γίνει κάτι τέτοιο κατορθωτό είναι η κοινή προώθηση ενός προγράμματος που να δίνει σαφείς απαντήσεις στα προβλήματα του λαού και κύρια στον προβληματισμό για τον αγώνα για την απελευθέρωση. Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να συμπεριλαμβάνει:

- (α) Έθνικοποίηση των τραπεζών και των βασικών μονοπωλίων για να γίνει δυνατή η σχεδιοποίηση της οικονομίας και η στράτευση των πόρων

Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΣΕ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟ ΑΝΑΒΡΑΣΜΟ

Σημαντική μετατόπιση μαζών προς τ' αριστερά

Η προεκλογική εκστρατεία στην Ελλάδα συνεχίζεται με αρκετά έντονο ρυθμό. Η διάσπαση των αριστερών κομμάτων καθιστά την εκλογική επιτυχία του Καραμανλή σχεδόν βέβαιη. Παρ' όλα αυτά, είναι έξισου βέβαιο πως μία σημαντική μετατόπιση μαζών προς τ' αριστερά έχει γίνει.

Οι ενδείξεις για μία τέτοια μετατόπιση είναι πολλές. Το κοινωνικό και πολιτικό της υπόβαθρο είναι τα πολύπλοκα εσωτερικά προβλήματα του ελληνικού καπιταλισμού

την αντιμετώπιση του πληθωρισμού και άλλων οικονομικών προβλημάτων.

Η δυσανεξία των μαζών αντανακλάται σε πολλά επίπεδα: στο ρεύμα υποστήριξης προς το ΠΑΣΟΚ, που έχει σήμερα το πιο ριζοσπαστικό κοινωνικό πρόγραμμα, στην ανάγκη που θρέθηκε η Νέα Δημοκρατία να δηλώσει πρόσφατα δια του κ. Αδέρωφ πως η Ν.Δ. είναι στα κοινωνικά θέματα τοποθετημένη «κεντροαριστερά»!! ενώ στα εθνικά θέματα είναι «τοποθετημένη δεξιά» (!!) αλλά και στις καθημερινές μαχητικές απεργίες των εργαζομένων σε διάφορους τομείς της οικονομίας.

Οι προεκλογικές σφυγμομετρήσεις δείχνουν πως η Ν.Δ. θα είναι πάλι το κόμμα με τις πιο πολλές ψήφους και κατά πάσα πιθανότητα θα σχηματίσει κυβέρνηση, παρ' όλο που οι έδρες που θα πάρει θα είναι συγκριτικά μειωμένες. Δεν αποκλείεται, όμως, να μη καταφέρει να συγκεντρώσει την πλειοψηφία των εδρών της Βουλής.

Αντιμετωπίζοντας ένα τέτοιο ενδεχόμενο ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ κ. Παπαντρίου δήλωσε πως μετακλογικά είναι διατεθειμένος να ποσοθεύσει συνεργασία με τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης για να αποκλειστεί η δυνατότητα μιας δεξιάς κυβέρνησης. Ζήτησε μάλιστα από όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης να δεσμευτούν ποσοκλογικά στο ότι δεν ποσθθενται να στηρίξουν δεξιά κυβέρνηση.

Είναι δέον να σημειωθεί ότι οι δυνάμεις της αριστεράς δεν υπέσταν να συνειδητοποιήσουν ενόχονα για να αποτελέσουν

μία υπαλλαχτική πορεία στην διακυβέρνηση της δεξιάς, ενώ διακηρύσσουν τώρα πως θα

πρέπει να συνεργαστούν μετακλογικά.

Από την άλλη, είναι αμφίβολο αν η ΕΔΗΚ του κ. Μαύρου είναι διατεθειμένη να συνεργαστεί με τις αριστερές

Από την προεκλογική συγκέντρωση του ΠΑΣΟΚ στη Λάρισα.

δυνάμεις, για να αποτραπεί η επάνοδος της δεξιάς στην εξουσία. Σε περίπτωση που ο Καραμανλής δεν πετύχει την αναγκαία πλειοψηφία, είναι πολύ πιθανό να στηριχθεί σε συνεργασία με την ΕΔΗΚ. Εξ άλλου ακόμα και μια προεκλογική συμμαχία της αριστεράς με την ΕΔΗΚ, θα σήμαινε πως η συνεργασία θα γινόταν πάνω σ' ένα πρόγραμμα φιλελεύθερο δεξιά, που δεν ήταν δυνατό να ανεβάσει τη συνείδηση των μαζών, και το κυριώτερο, να αποτελέσει μία βιώσιμη λύση στα προβλήματα των εργαζομένων και της χώρας.

Με τούτα τα δεδομένα, ο Καραμανλής φαίνεται να διατηρείται και πάλι στην εξουσία. Αντικρύζοντας το θέμα από τη σκοπιά του Κυπριακού λαού οι κίνδυνοι αυξάνονται, λαμβάνοντας, επίσης, υπόψη την εσωτερική κατάσταση στην Κύπρο. Για τούτο, όσο ποτέ άλλοτε απαιτείται στε-

νώτερη σύσφιξη των δεσμών του κινήματος στην Κύπρο με το ελληνικό εργατικό κίνημα.

— ανεργία, πληθωρισμός, εργατικές αναταραχές, το άλλοτο αγροτικό πρόβλημα με την τεράστια ανισοκλίση στα βιοτικά επίπεδα πόλης και υπαίθρου — αλλά και τα έξισου δύσκολα πολιτικά θέματα όπως είναι η ένταξη στην ΕΟΚ, η κρίση του Αιγαίου και το Κυπριακό. Η κυβέρνηση δεν έχει καταφέρει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα προβλήματα τούτα: η αρχουσα τάξη εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό είναι έτοιμη να πάρει θέση ενδοτική πάνω στα εθνικά θέματα, ενώ έτοιμάζεται να χτυπήσει το βιοτικό επίπεδο των παραγωγικών τάξεων του λαού, γιατί είναι η μόνη λύση που βλέπει για

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΕΣ

Η ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ επιτροπεία αριστεριστών Κύπρου πιστεύει στην νέα θεωρία του Εύρωκομμουνισμού και εις την ελευθεραν σκέψιν και κατηγορεί τον υποψήφιο του ΔΗ.ΚΟ. ότι δεν ανέφερε ποτέ την λέξη ΕΛΛΑΣ. Καλεί δε όλους τους Κύπριους αριστερούς να μην ψηφίσουν τον κ. Λαδά γιατί επί 40 χρόνια δεν έκαμε τίποτα για τον εργαζόμενο λαό και τους προλετάριους. Αυτά αναφέρονται σε φυλλάδιο που κυκλοφόρησε πρόσφατα με την υπογραφή «Προσωρινή Επιτροπεία Αριστεριστών Κύπρου».

Αν έλειπε η σοβαρότητα, η γνώση και η καθαρεύουσα από το κείμενο θα πίστευα ότι πρόκειται για Συναγερμική προβοκάτσια.

Η ΔΥΤΙΚΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΤΡΙΑ μέλη της οργάνωσης «Μπάαντερ

Μάινχοφ» της Δυτικής Γερμανίας αυτοκτόνησαν (!) με... πιστόλια μέσα στις φυλακές ενώ ένα τέταρτο μέλος γυναίκα, θρέθηκε σφαγμένη με μαχαίρι. Φαίνεται πως οι Γερμανικές φυλακές στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν μια άνετη ζωή στους πολιτικούς κρατούμενους τους παραχωρούν ακόμη και πιστόλια για να εξασκούνται στη σκοποβολή και να πολεμούν την πλήξη τους.

Πάντως αν ήμουν στην θέση του Άντρεα Μπάαντερ δεν θα πυροβολούσα το δικό μου κεφάλι, αλλά το κεφάλι κάθε ανόητου που πιστεύει πως είναι δυνατό να κυκλοφορούν ελεύθερα τα πιστόλια και μαχαίρια ανάμεσα στους κρατούμενους των Δυτικογερμανικών φυλακών.

Κατά τα άλλα δεν είμαι σε θέση να καταλάβω γιατί ο «Κόκκινος στρατός» τα έχει με την Δυτικογερμανική κοινωνία, εκτός αν πιστεύει στην αρχή «τρομο-

κρατήστε τους τρομοκράτες».

ΚΑΙ Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΟΙ ΠΡΩΤΙΝΕΣ εφημερίδες της Τρίτης δημοσιεύαν δήλωση του κυβερνητικού εκπρόσωπου με την οποία διέψευδε ειδηση της εφημερίδας «ΝΕΑ» ότι στο αεπλάνο της «ΛΟΥΦΤΧΑΝΣΑ», που προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο της Λάρνακας άμέσως ύστερα από την προσγείωση του αεροπλάνου με τους αεροπειρατές, επέβαιναν Δυτικογερμανοί κομάντος.

Οι απογευματινές εφημερίδες της ίδιας ημέρας έγραφαν ότι Δυτικογερμανοί κομάντος που έφτασαν στην Σομαλία με ειδικό αεροσκάφος της «ΛΟΥΦΤΧΑΝΣΑ» εξουδετέρωσαν και σκότωσαν τους περιού ο λόγος αεροπειρατές.

Ας έκλεινε το στόμα του ο κυβερνητικός εκπρόσωπος.

ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΑΕΡΟΠΕΙΡΑΤΕΙΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ αεροπειρατεία και η «αυτοκτονία» τριών φυλακισμένων στελεχών της οργάνωσης Μπάαντερ-Μάινχοφ δείχνουν ανάγλυφα τα αποτελέσματα της τρομοκρατικής δράσης μιας μικρής οργάνωσης. Όσο «σωστά» ή δικαιολογημένα» και νάναι τα ελατήριά της, καταλήγει τελικά όπλο στα χέρια της αστυνομίας και σε δικαιολόγηση της κρατικής βίας. Έτσι αφού η κυβέρνηση του Σμίτ καλλιέργησε παγκόσμιο ένα ευνόικό γι' αυτήν κλίμα δεν δίστασε να καταφύγει και στο στυγνό έγκλημα της εκτέλεσης φυλακισμένων, ή τουλάχιστο στην προσπάθεια συγκάλυψης ενός τέτοιου εγκλήματος.

Γιατί κανείς δεν μπορεί να χάσει το παραμύθι της αυτοκτονίας. Πέρ' απ' αυτό η Γερμανική κυβέρνηση χρησιμοποίησε την απαγωγή του Σλέιερ για να προωθήσει μια σειρά καταπιεστικών νόμων που σε κάποιο στάδιο ανασπόμενα θα χρησιμοποιηθούν ενάντια όχι μόνο στην τρομοκρατία αλλά κύρια στο εργατικό κίνημα. Η τρομοκρατία είναι ασφαλώς ένδειξη σοβαρής κοινωνικής κρίσης. Είναι όμως ταυτόχρονα και άφορμή για την ένταση της καταπίεσης.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΚΑΡΤΕΡ

ΕΙΝΑΙ τουλάχιστον άνησυχητική ή δήλωση του κ. Κυπριανού ότι είναι ικανοποιημένος από την συνάντησή του με τον πρόεδρο Κάρτερ. Γιατί οπδήποτε και να λέχτηκε σ' αυτή τη συνάντηση δεν αλλοιώνει το γεγονός ότι η επίσημη θέση του Κάρτερ παραμένει αναλλοίωτη. Είναι καιρός να ενημερωθεί ο λαός για κάθε παρασκήνιο που τον αφορά, να κρίνει τις διαθέσεις του καθενός πάνω στο Κυπριακό. Μέχρι να γίνει κάτι τέτοιο ο λαός πρέπει να βασίζεται στην κρίση του πάνω σ' αυτά που ξέρει. Και αυτά που ξέρει δεν δικαιολογούν καμιά «ικανοποίηση». Η Αμερικανική κυβέρνηση παραμένει όμη' αριθμόν ένα εχθρός και δεν δυνατόν' αναμένεται οποιαδήποτε θετική πρωτοβουλία από μέρους της. Αμερικανική λύση σημαίνει λύση με βάση τα Αμερικανικά συμφέροντα που είναι ξένα προς τα συμφέροντα του λαού.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ των εκλογών έχουν φέρει στην επιφάνεια δυο βασικά γεγονότα: Από τη μια την αύξηση της επιρροής του Συναγερμού και από την άλλη την αδυναμία της Συναγερμικής προπαγάνδας να επηρεάσει τους πρόσφυγες. Μια τέτοια εξέλιξη ήταν φυσιολογική μια και ακόμα δεν έγιναν σοβαρά βήματα για μια πορεία αγώνα με αποτέλεσμα μια γενική πτώση του ήθικου του λαού.

Ο Συναγερμός προωθεί μια πορεία συμβιβασμού που φαίνεται λογική στα μάτια ενός σημαντικού ποσοστού του λαού. Είναι άμεση ανάγκη ή προσφορά στο λαό μιας συγκεκριμένης εναλλακτικής πορείας αγώνα με ένα πειστικό πρόγραμμα. Μόνο τότε θα γίνει δυνατή η αντιμετώπιση της ύποταξης.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

Το 13ο Συνέδριο ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Στις 27, 28 και 29 του περασμένου μήνου συνήλθε στη Μαδρίτη το XIII συνέδριο της Σοσιαλιστικής Νεολαίας της Ισπανίας (JJ.SS.). Το συνέδριο, το πρώτο που γίνεται νόμιμα μέσα στην Ισπανία, ασχολήθηκε κύρια με τις προοπτικές για την Ισπανία και τον αγώνα για «σταθεροποίηση» της δημοκρατίας στη χώρα, για την κατάλυση των φραγκικών καταλοίπων και την σοσιαλιστική αλλαγή στην Ισπανία.

Η οργάνωση του Συνεδρίου κάθε άλλο παρά άρτια μπορεί να χαρακτηριστεί. Ίδιαίτερα οι ξένες αντιπροσωπείες απέθθησαν λίγο πολύ στην δική τους πρωτοβουλία για να πετύχουν επαφές με τους συντρόφους της JJ.SS. ή μεταξύ τους. Η κατάσταση έγινε ακόμα χειρότερη όταν, τη δεύτερη μέρα του συνεδρίου διώχτηκαν από το Μέγαρο των Συνεδρίων όπου διεξάγονταν οι εργασίες του συνεδρίου για

κόμματα της «Εθνοκομμουνιστικής» γραμμής. Στόχος του ή δημιουργία μιας «Δημοκρατικής Ισπανίας» μέσα στην οποία θα διεκδικήσει κοινοβουλευτικά την εξουσία. Για την εδραίωση της δημοκρατίας επιδιώκει τη συνεργασία με όλα τα κόμματα, αστικά και εργατικά.

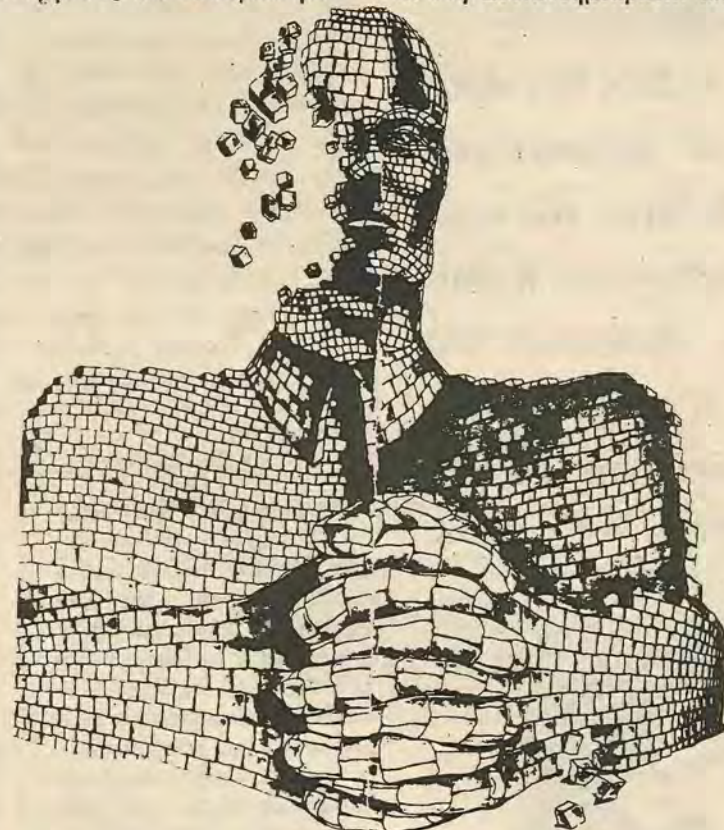
Χαρακτηριστικά ένα μέλος της JJ.SS. είπε: «Το PCE είναι ρεφορμιστικό, πιδ κοντά στη Σοσιαλδημοκρατία απ'

ματος. Το Κόμμα ιδρύθηκε τον περασμένο αιώνα από τον Πάμπλο Ίγκλεσίας, διαδόχου του Μάρξ. Πέρασε από πολλούς αγώνες και βρέθηκε στο επίκεντρο του εμφυλίου πολέμου το 1936-39. Στα χρόνια της δικτατορίας του Φράνκο διατήρησε μια ελάχιστη δομή που του επέτρεψε να ανεβάσει τη δύναμή του μέσα στην τελευταία δεκαετία. Η συνθηματολογία με την οποία κέρδισε τις μάζες ήταν επαναστατική σοσιαλιστική. Ακόμα και σήμερα εξακολουθεί να τοποθετεί τη λύση των προβλημάτων της Ισπανίας στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, στην επανάσταση. Με μια τέτοια παράδοση είναι φυσικό το γεγονός ότι μέσα στο κόμμα υπάρχει κάποια δυσανεμία για την συντηρητική πολιτική της ηγεσίας του κόμματος.

Η ίδια δυσανεμία ήταν φανερή μέσα σε σημαντική μερίδα των αντιπροσώπων στο συνέδριο. Η απαίτηση για μια ριζοσπαστική σοσιαλιστική πορεία δεν ήταν κάτι απομονωμένο σε μικρές ομάδες ή λίγες περιοχές. Η αντιπαράθεσή της με την γραμμή της προσηκτικής «εδραίωσης» της δημοκρατίας ήταν κάτι που χώριζε το συνέδριο σχεδόν στη μέση.

Το επίσημο με την δημοκρατική σημαία φάνηκε κάπως παρατραβηγμένο. Η JJ.SS. ξόδεξε πολλά λεφτά για να χρησιμοποιήσει το Μέγαρο των Συνεδρίων. Κάτω από τις τεράστιες φωτογραφίες του Μάρξ, Έγκελς, Ίγκλεσίας και των Τόμας Μεάπε, Λήπκνεκτ και Λούξεμπουργκ απλώθηκε πάνω στο τραπέζι του προεδρείου μια τεράστια τρίχρωμη σημαία, ή σημαία της δημοκρατικής Ισπανίας. Η επίσημη σημαία είναι ή δίχρωμη μοναρχική. Η διεύθυνση του Μεγάρου ζήτησε την αφαίρεσή της και όταν η JJ.SS. αρνήθηκε ή αστυνομία έκλεισε το Μέγαρο. Μετά από μια μέρα σύγχυσης τελικά το συνέδριο συνεχίστηκε στο υπόγειο των γραφείων της UGT. Όσοι ήταν χαρακτηριστικό το ψηλό ήθικό των συνέδριων που συνέχισαν με άμειωτο ενδιαφέρον τις εργασίες του συνεδρίου.

Χωρίς αμφιβολία ή Ισπανία περνά κρίσιμες φάσεις. Καί ή JJ.SS. και το PSOE αποτελούν το κλειδί για τις εξελίξεις που θ' ακολουθήσουν. Αν μπορέσουν να χαράξουν την τολμηρή πορεία που απαιτούν οι περιστάσεις, αν τελικά ή αγωνιστικότητα της βάσης επικρατήσει, σύντομα θά μπορούμε να γιορτάσουμε μια νικηφόρα σοσιαλιστική αλλαγή στην Ισπανία. Μια αλλαγή που θά έχει κοσμογονικές επιπτώσεις σ' ολόκληρη την Ευρώπη.

τι αρνήθηκαν να κατεβάσουν την Δημοκρατική σημαία. Όμως ή έλλειψη καθοδήγησης και επαφής με τους ξένους αναπληρώνονταν από την ίδια την ζωντάνια του Συνεδρίου, από την αποφασιστική συμμετοχή των αντιπροσωπειών από κάθε επαρχία της Ισπανίας.

Το γενικότερο πολιτικό κλίμα στην Ισπανία μέσα στο οποίο δούλεψε το συνέδριο είναι ακόμα κάπως ακαθόριστο. Από πράγματα εμφανίζονται πολύ έντονα: από τη μια ή τεράστια δύναμη της εργατικής τάξης που φαίνεται από την εισροή μελών στην UGT, την μεγαλύτερη συντεχνία της χώρας και από την επιτυχία των αριστερών κομμάτων, κύρια του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ισπανίας (PSOE), στις εκλογές. Από την άλλη ή πολιτική των εργατικών κομμάτων φαίνεται δυσανάλογα συντηρητική σε σχέση με το κοινωνικό ισοζύγιο στη χώρα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας (PCE) είναι ένα από τα βασικότερα

που το PSOE». Όσοι ή πολιτική του PSOE σήμερα δεν είναι στην πράξη της πολύ διαφορετική. Αν πιστέψουμε τον ήγέτη του, Φελίπε Γκονζάλες, το PSOE έχει την δύναμη να ρίξει την Κυβέρνηση. Το ερώτημα είναι γι α τ ι δεν το κάμνει. Πραγματικά καμιά σοβαρή κίνηση δεν έχει γίνει μέχρι σήμερα ενάντια στην φεουδοδημοκρατία του Σοάρες, του «Κεντρώου» πρωθυπουργού. Είναι χαρακτηριστικό ότι όταν ή αστυνομία κακοποίησε ένα Σοσιαλιστή βουλευτή το Κόμμα αντί να χρησιμοποιήσει ένα από τα βασικά του συνθήματα, την κατάλυση των καταπιεστικών δομών του κράτους, προτίμησε την σχεδόν πλατωνική κοινοβουλευτική απαίτηση για παραίτηση του υπουργού εσωτερικών.

Φυσικά το PSOE είναι πολύ διαφορετικό από τα Βορειοευρωπαϊκά Σοσιαλδημοκρατικά Κόμματα. Η ίδια ή παράδοσή του το τοποθετεί σταθερά στην αριστερή πλευρά του Σοσιαλιστικού Φά-

ΕΡΝΕΣΤΟ ΤΣΕ ΓΚΕΒΑΡΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΣΤΗ Σ. Μ. ΒΑΝΕΖΟΥ ΤΗΣ ΠΕΟ

ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

...«Οί έθνικές άστικές τάξεις δεν είναι πιά διόλου ίκανές να άντιταχτούν στον ιμπεριαλισμό — αν ήταν και καμιά φορά — και σήμερα είναι ή όπισθοφυλακή του. Δεν υπάρχουν πιά άλλες να γίνουν: ή σοσιαλιστική επανάσταση ή καρικατούρα επανάστασης». (Μήνυμα στον OLAS, Μάης 1967).

Γιά τον Τσε ή σοσιαλιστική επανάσταση δεν σημαίνει μόνο οικονομικές αλλαγές:

...«Δεν άντιλαμβανόμαστε τον κομμουνισμό σαν το μηχανιστικό άθροισμα καταναλωτικών αγαθών σε μια δοσμένη κοινωνία, αλλά σαν το αποτέλεσμα μιας συνειδητής πράξης».

Τσε, ή Τράπεζα, ή πίστη και ό σοσιαλισμός).

Τιμώντας τη μνήμη του Τσε Γκουεβάρρα δημσιεύουμε σήμερα τις απόψεις του συν. Α. Λάμπρου και καλούμε τους άναγνωστές της Σ.Ε. να στείλουν τις δικές τους απόψεις για μια διεξοδική συζήτηση για τη σημασία της δράσης του μενάλτου επαναστάτη.

Η Συντακτική Έπιτροπή

Στις 8 Οχτώβρη, κλείσανε 10 χρόνια από τότε (1967-1977) που ό μεγάλος μαρξιστής επαναστάτης, ήγέτης του άντάρτικου που σύντριψε τό φασιστικό καθεστώς του Μπατίστα στη Σιέρα Μαέστρα και στη Σάντα Κλάρα της Κούβας, γιατρός και οικονομολόγος, θεωρητικός και άγωνιστής της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, Έρνέστο Τσε Γκεβάρρα, έπεφτε δολοφονημένος από τους στρατιώτες του δικτάτορα Μπαρριέντος στο φαράγγι του Γιούρο στη Βολιβία.

Ο Γκεβάρρα, με τό παράδειγμα της πρακτικής του και τό θεωρητικά συμπεράσματα, σήκωσε τον επαναστατικό άνεμο που είχε δεκαετίες μετά τη μολοσεβίκικη επανάσταση κατασιγάσει ή γραφειοκρατική άντίληψη της ήγεσίας του κινήματος παγκόσμια, με τό συμβιβασμούς και τες άντεπαναστατικές συμμαχίες της.

Και είναι άκριβώς εδώ που βρίσκεται ή προσφορά του Τσε στη παγκόσμια επανάσταση. Από τη μια άνόταση Εανά τη για χρόνια θαμμένη κάτω από τό ρεφορμιστικό Μαρξιστική τοποθέτηση, πώς δεν μπορεί να χτιστεί σοσιαλισμός χωρίς την επαναστατική διαδικασία της συντριβής των όργάνων του άστικού κράτους — ή επανάσταση στη Κούβα κρατήθηκε γιατί διαλύθηκε ό στρατός του Μπατίστα και άντικαταστάθηκε από την ένοπλη πολιτοφυλακή των εργαζομένων — και από την άλλη έπεσήμανε, προπαγάνδισε και άνταποκρίθηκε στη πράξη όπως τό διεθνιστικά καθήκοντα του κινήματος διεθνώς άπαιτούσαν: Τόνισε την άναγκαιότητα για μία παγκόσμια στρατηγική που άπαιτούσε τό συντονισμό των επαναστατικών δυνάμεων διεθνώς, ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Η ίδια ή Κουβανέζικη έμπειρία έδειχνε έμπραχτα αυτή την άναγκη και ό Τσε είδε την υπεράσπιση της επανάστασης στη Κούβα να περνά μέσα από την άνόπτυξη της επανάστασης και στην ύπoλοιπη Λατινική Άμερική. Άκόμα πώς τό χοράκιμα του Βιετνάμ καθορίζει τό μέλλον της Λατινικής Άμερικής. Γι' αυτό έγινε πολέμιος της θέσης «σοσιαλισμός σε μία χώρα», σίγουρος πώς ή επανάσταση θύταν καταδικασμένη σε μία χώρα άπομονωμένη.

...«Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες νομίζουμε πως είναι δύσκολο, σπών Άμερική, να νικήσουμε σε μία μεμονωμένη χώρα.

...Η Κορδιγιέρα των Άνδεων καλείται να γίνει ή Σιέρα Μαέστρα της Άμερικής».

(Τσε, Τακτική και Στρατηγική Λατινοαμερικάνικης Έπανάστασης).

Η νίκη της Κουβανέζικης, ή θεωρητικοποίηση της από τον Τσε και τό διεθνιστικό κάλεσμα της που κήρυσε τό ζάπλωμα της επανάστασης — όπου έρχε και ό θάνατος του Τσε — άποτέλεσαν ένα μεγάλο όχημα μπροστά, για τους κοινωνικούς άγώνες των λαών ή καλύτερα έσπασαν τον άντεπαναστατικό πάγο που χώριζε τό σύγχρονο κίνημα από τη πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία. Η σταλινική περίοδος με την ένοδο της γραφειοκρατίας και ή καπιταλιστική άνάπτυξη τες δεκαετίες μετά τό 1930 έσπρωξαν τό Κομμουνιστικό Κόμμα σε ρεφορμιστικές τοποθετήσεις, που έχουν μέχρι σήμερα, και είχαν σαν άποτέλεσμα τό άτόνισμα των επαναστατικών κινητοποιήσεων. Ο άποπροσανατολισμός τούτος της ήγεσίας του κινήματος διεθνώς στάθηκε τόσο μεγάλος που με τό ξεκίνημα της Κουβανέζικης επανάστασης πήσαν έθνική στάση, για να τους διαμερίσει πιά ύστερα ή ίδια ή ιστορία, οι ίδιοι οι άντάρτες επαναστάτες, οι κουβανέζικες μάζες, με τη νίκη της επανάστασης τους.

Η προσφορά αυτή και ή συμβολή με την επαναστατική θέση στις άρχες του επαναστατικού μετασχηματισμού και του διεθνιστικού καθήκοντος καθρεφτίστηκε

στο πρόσωπο του Τσε Γκεβάρρα που έγινε ή μορφή επαναστατικού όπτιμισμού για μία ολόκληρη ήπειρο. Η φύση της επανάστασης για τον Τσε δεν μπορούσε παρά να είναι σοσιαλιστική. Από τό '59, μίλαγε για την άναγκη ενά καταργηθεί τό υπάρχον κοινωνικό σύστημα καθώς και οι οικονομικές του βάσεις, πράγμα που μαζί με τον Φιντέλ, τους συντρόφους τους και τες κουβανέζικες μάζες έκαναν πραγματικότητα μέσα από μία σειρά άντικαπιταλιστικών μέτρων που επέβαλαν, από τον έπόμενο κιόλας χρόνο. Για τον Τσε, τούτη, ή πορεία επιβάλλεται από την ίδια την κοινωνική άνάπτυξη της επανάστασης. Άπορρίπτει τό «αστικοδημοκρατικό στάδιο» και τες σταδιακές αλλαγές και τονίζει την άναγκη για μετεξέλιξη της δημοκρατικής ριζοσπαστικής επανάστασης, στες χώρες του Τρίτου Κόσμου, σε σοσιαλιστική.

Οί έθνικές άστικές τάξεις δεν είναι πιά διόλου ίκανές να άντιταχτούν στον ιμπεριαλισμό — αν ήταν και καμιά φορά — και σήμερα είναι ή όπισθοφυλακή του. Δεν υπάρχουν πιά άλλες να γίνουν: ή σοσιαλιστική επανάσταση ή καρικατούρα επανάστασης».

Η προσφορά αυτή και ή συμβολή με την επαναστατική θέση στις άρχες του επαναστατικού μετασχηματισμού και του διεθνιστικού καθήκοντος καθρεφτίστηκε

έννοει την ύποκατάσταση των μαζικών άγώνων με τη δράση μιας μικρής άπομονωμένης ένοπλης ομάδας, ούτε παραγνωρίζει την άνάγκη οικοδόμησης του κόμματος που θα θγει μέσα από τη πάλη του κινήματος. Ο Τσε είναι σαφής. Τόσο για τες άντικειμενικές όσο και για τες ύποκειμενικές συνθήκες που επιτρέπουν τον άνταρτοπόλεμο

...«γενικευμένη λαϊκή δυστυχία, οικονομικές κρίσεις, άπουσία νόμων διεξόδων, κλπ., από τη μια μεριά, και, διάχυτη συνείδηση της επαναστατικής άλλαγής και της δυνατότητας αυτής της άλλαγής».

...«Έκείνοι που θέλουν να κάνουν άντάρτικο ξεκινώντας τους άγώνες των μαζών σα να ήταν δυο άντικρουόμενοι άγώνες, πρέπει να κριτικαριστούν. Είμαστε ενάντια σε μία παράμοια θέση. Ο άνταρτοπόλεμος είναι ένας πόλεμος του λαού, δηλαδή μία πάλη των μαζών. Οποιοι ύποστηρίζε πώς μπορεί να κάνει άνταρτοπόλεμο δίχως την ύποστήριξη του πληθυσμού, πηγαίνει σε μία άνάποφρευτη κακαστροφή. Τό άντάρτικο είναι ή μαχόμενη πρωτοπορία του λαού, που δαμάζεται πάνω στην πάλη των αγροτικών και εργατικών μαζών της Σόνης και άλλης της περιοχής όπου βρίσκεται. Δίχως αυτές τις προποθέσεις δεν είναι δυνατό να δεχτούμε τον άνταρτοπόλεμο».

Οί περιγραφές του Τσε στο ήμερολόγιο της Βολιβίας δείχνουν καθαρά τες μεγάλες πιθανότητες έ-

προχωρήσει σε μία τέτοια συζήτηση πρέπει να άπαντήσει στους ύδριστές του Τσε, να μιλήσει για την προσοία των δειλών εκείνων φευτο-επαναστατών, που θέλουν να θεωρούν τους εαυτούς τους Μαρξιστές και που έφτασαν στο σημείο να μπουκότάρουν συνειδητά τες άντάρτικες ομάδες του Γκεβάρρα.

Ο Τσε κατηγορήθηκε σαν «κάνειυθος, «τυχοδιώκτης», από όλους εκείνους, μέσα και έξω από τη Βολιβία, που χαμένοι μέσα στο ζέμα του σταλινισμού ζέπασαν στους πιά άνήθικους συμβιβασμούς. Η ίδια ή ήγεσία του Κ.Κ. Βολιβίας με πρώτο τον Γ. Γραμματέα, συνομάτησε ενάντια στο Τσε και άφου πρώτα άμφισβήτησαν τη άρχηγεία από αυτόν, του έστειλαν άνθρώπους στο άντάρτικο για να άγωνιστούν δίχως, ενώ στην πραγματικότητα συνειδητά δούλευαν για την άποκοπή της επαναστατικής δράσης».

Οί κατήγοροι του όμως ήταν άνίκανοι να δουν τη λύση του ήμερου επαναστατικού μετασχηματισμού — κι αν έκαμε κάπου λάθος ο Τσε είναι ότι δεν ύπολόγισε πώς ό συμβιβασμός τους μπορούσε να φτάσει μέχρι τη συνειδητή προδοκία εναντίον του — και χωρίς να δίνουν έστω άλλη διεξοδο, τόλμησαν με τό θάνατο του Τσε να πούν: «Αν αυτός που ήταν ό μεγαλύτερος ύπερασπιστής αυτών των ιδεών και ένας πεπειραμένος άντάρτης, πέθανε στο άντάρτικο, χωρίς τό κίνημα του να έλευθερωσε τη Βολιβία, αυτό άποδεικνύει τό μέγεθος της πλάνης του! Χωρίς ντροπή

παιχνίσις που ύπήρχον. Έγραφε λίγες δέκαδες πριν θανάται: «Η κυβέρνηση άπροσυντίθετα γρήγορα, κριμα που δεν έχουμε έκατά άντρες παραπάνω αυτή τη στιγμή».

Οί κατήγοροι του όμως ήταν άνίκανοι να δουν τη λύση του ήμερου επαναστατικού μετασχηματισμού — κι αν έκαμε κάπου λάθος ο Τσε είναι ότι δεν ύπολόγισε πώς ό συμβιβασμός τους μπορούσε να φτάσει μέχρι τη συνειδητή προδοκία εναντίον του — και χωρίς να δίνουν έστω άλλη διεξοδο, τόλμησαν με τό θάνατο του Τσε να πούν: «Αν αυτός που ήταν ό μεγαλύτερος ύπερασπιστής αυτών των ιδεών και ένας πεπειραμένος άντάρτης, πέθανε στο άντάρτικο, χωρίς τό κίνημα του να έλευθερωσε τη Βολιβία, αυτό άποδεικνύει τό μέγεθος της πλάνης του! Χωρίς ντροπή

παιχνίσις που ύπήρχον. Έγραφε λίγες δέκαδες πριν θανάται: «Η κυβέρνηση άπροσυντίθετα γρήγορα, κριμα που δεν έχουμε έκατά άντρες παραπάνω αυτή τη στιγμή».

Οί κατήγοροι του όμως ήταν άνίκανοι να δουν τη λύση του ήμερου επαναστατικού μετασχηματισμού — κι αν έκαμε κάπου λάθος ο Τσε είναι ότι δεν ύπολόγισε πώς ό συμβιβασμός τους μπορούσε να φτάσει μέχρι τη συνειδητή προδοκία εναντίον του — και χωρίς να δίνουν έστω άλλη διεξοδο, τόλμησαν με τό θάνατο του Τσε να πούν: «Αν αυτός που ήταν ό μεγαλύτερος ύπερασπιστής αυτών των ιδεών και ένας πεπειραμένος άντάρτης, πέθανε στο άντάρτικο, χωρίς τό κίνημα του να έλευθερωσε τη Βολιβία, αυτό άποδεικνύει τό μέγεθος της πλάνης του! Χωρίς ντροπή

παιχνίσις που ύπήρχον. Έγραφε λίγες δέκαδες πριν θανάται: «Η κυβέρνηση άπροσυντίθετα γρήγορα, κριμα που δεν έχουμε έκατά άντρες παραπάνω αυτή τη στιγμή».

Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

Στην προηγούμενη έκδοση της «Εκφρασης» δημοσιεύσαμε σ' αυτές τες στήλες συνέντευξη που πήραμε από τη Σ. Μαρία Βανέζου της ΠΕΟ σχετικά με έρευνα που παρουσιάζαμε για τό προβλήματα των γυναικών εργατριών.

- Οί έρωτήσεις που είκαμε ύποβάλει ήταν:
- Σε ποιά επίπεδο βρίσκονται σήμερα οι μισθοί των γυναικών εργατριών και πόσο διαφέρουν από τους μισθοδότην άνδρων εργατών;
- Σε ποιά βαθμό έχει σπρικτεί ειδικά μετά τό πραξικόπημα — εισβολή ή διομηκανική άνάπτυξη πάνω στο γεγονός ότι οι γυναίκες πληρώνονται πιά χαμηλά;
- Ποιά προβλήματα άντιμετωπίζουν οι παντρεμένες εργατρίες, πώς λύνουν τό πρόβλημα των παιδιών και ποιά ή πολιτική της ΠΕΟ πάνω σ' αυτό τό θέμα;

Στη πρώτη άπάντηση μας αναφέρονται ότι τα τελευταία ένα — δυο χρόνια παρατηρήθηκε κάποια σμίκρυνση της διαφοράς, προς όφελος των χαμηλότερα άμειβομένων γυναικών, ότι πολιτική της ΠΕΟ είναι να άγωνίζεται προς αυτή την κατεύθυνση και άπαιτεί την επικύρωση από μέρος της Κυβέρνησης της Σύμβασης άρ. 100, περί ίσης άμοιότητας μεταξύ άνδρων και γυναικών για εργασία ίσης άξίας» αλλά πάντοτε σε εξάρτηση με τις πολιτικές συνθήκες τόπου. Δεν διαφωνούμε στο ότι οι εργατικοί άγώνες επηρεάζονται από τη πολιτική κατάσταση ή οποία πρέπει να λαμβάνεται άπό δψη. Μεταφράζοντας όμως αυτό, στην άναφορά που ή ΠΕΟ κάνει:

Ζητούσαμε δηλαδή στοιχεία, και ή πιά πάνω έρώτηση δεν θεωρεί σαν καινούργιο φαινόμενο τα χαμηλά μεροκάματα γυναικών ούτε πώς άπό μόνα τους συνέβαλαν στην οικονομική άνάπτυξη.

Άναφέρνει στην άπάντησή της ή Σ. Βανέζου: «ή άνιση άμοιότητα μεταξύ άνδρων και γυναικών γενικότερα, δεν είναι καθόλου καινούργιο φαινόμενο ούτε και συνέπεια του πραξικοπήματος και της εισβολής...», «συνεπώς δεν μπορούμε να ισχυριζόμαστε ότι τα χαμηλά μεροκάματα των γυναικών είναι κάτι καινούργιο τό άποστο από μόνο του συνέβαλε στην οικονομική άνάπτυξη».

Στην άπάντηση τονίζετε:

Κι αυτά στο όνομα των «πολιτικών συνθηκών». Η δική μας θέση είναι πώς ό άγώνας ενάντια στην ιμπεριαλιστική κατοχή είναι θεμελιώδης ενάντια στην οικονομική έμπεδύση και την κεφαλαιοκρατία που ή ιμπεριαλιστική οικονομική της εξάρτηση την καθιστά πολιτικό σύμμαχο του ιμπεριαλισμού και των σχεδίων του.

Στην τρίτη άπάντηση μας αναφέρεται πώς οι μητέρες εργατοπάλληλοι άντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα, (φροντίδα, προστασία παιδιών και πώς ή κυβέρνηση σε συνεργασία με την εργατοκλή πλευρά θα πρέπει να εντείνονε προσπάθειές τους και να προχωρήσουν άποφασιστικά και συγκεκριμένα στην άντιμετώπιση του προβλήματος, ίδρυοντας θερονομικούς και παιδικούς σταθμούς, στις βιομηχανικές περιοχές, σε άγροτικές κέντρα, συνεικίες και προσφυγικούς συναικισμούς οι όποιοι πραγματικά δεν διευκολύνουν τις εργαζόμενες μητέρες».

...Παράλληλα να μελετηθεί και να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα για παροχή προστασίας στα παιδιά των εργαζομένων μητέρων που φοιτούν στα δημοτικά σχολεία και τα όποια κατά τις άπογευματινές ώρες μένουν έκτεθειμένα σ' ένα σοβαρό κίνδυνο, χωρίς καμιά προστασία...

Πιστεύουμε πώς είναι μάταιο να περιμένουμε από τους εργοδότες την καλή διάθεση για την εξυπηρέτηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Για να γίνει κάτι τέτοιο είναι άναγκαίο τό άνέβασμα του έπίπεδου του άγώνα των εργαζομένων και όπαιδιότες παραχώρηση από τους εργοδότες μπορεί ν' άποσπαστεί μόνο με άγώνα.

Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

Οί θέσεις μας για την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης και τη στάση των συντηχών είναι: γυναικεία Έχει άρκετές φορές έκτεθεί μέσα από τες στήλες της εφημερίδας μας και άλλοι. Για τες οικονομικές άντιμετωπίζουμε κυβέρνησης και ή άστική άντιληψη της, εξυπηρέτηση τό σύστημα και τη κεφαλαιοκρατική τάξη, σπρωκοντας την άγροτική, στο χαμηλότερο του βιομηχανίες που στήθηκαν στα πλαίσια της άνάπτυξης (π.χ. άνέυθυν, ύπόδηση) άπασχολούσαν κυρίως γυναικείο έργο δλοκλήρου οι εργαζόμενοι με τη τη περίοδο είχαμε άξηση των γυναικών εργατριών που κατέβαναν στη παραγωγή.

Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΜΟΥΝ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΛΙΑ ΜΟΝΟ ΜΕ ΑΓΩΝΑ

Σε μία εφημερίδα της Βουδαπέστης που κατηγορεί τον Τσε για «άνευθύνο» και χαιρείζει την «πρακτική» στάση του Χιλανού ΚΚ, ο Τσε άπαντίζει: «Θά ήθελα να βρεθώ στην έξουσία, μόνο και μόνο για ν' άποκαλύψω τους κάθε λογής δειλούς και λακέδες, και να τους τριψώ τη μούρη μέσα στις θρωμιές τους!!!!!»

Οί κατήγοροι του όμως ήταν άνίκανοι να δουν τη λύση του ήμερου επαναστατικού μετασχηματισμού — κι αν έκαμε κάπου λάθος ο Τσε είναι ότι δεν ύπολόγισε πώς ό συμβιβασμός τους μπορούσε να φτάσει μέχρι τη συνειδητή προδοκία εναντίον του — και χωρίς να δίνουν έστω άλλη διεξοδο, τόλμησαν με τό θάνατο του Τσε να πούν: «Αν αυτός που ήταν ό μεγαλύτερος ύπερασπιστής αυτών των ιδεών και ένας πεπειραμένος άντάρτης, πέθανε στο άντάρτικο, χωρίς τό κίνημα του να έλευθερωσε τη Βολιβία, αυτό άποδεικνύει τό μέγεθος της πλάνης του! Χωρίς ντροπή

παιχνίσις που ύπήρχον. Έγραφε λίγες δέκαδες πριν θανάται: «Η κυβέρνηση άπροσυντίθετα γρήγορα, κριμα που δεν έχουμε έκατά άντρες παραπάνω αυτή τη στιγμή».

Οί κατήγοροι του όμως ήταν άνίκανοι να δουν τη λύση του ήμερου επαναστατικού μετασχηματισμού — κι αν έκαμε κάπου λάθος ο Τσε είναι ότι δεν ύπολόγισε πώς ό συμβιβασμός τους μπορούσε να φτάσει μέχρι τη συνειδητή προδοκία εναντίον του — και χωρίς να δίνουν έστω άλλη διεξοδο, τόλμησαν με τό θάνατο του Τσε να πούν: «Αν αυτός που ήταν ό μεγαλύτερος ύπερασπιστής αυτών των ιδεών και ένας πεπειραμένος άντάρτης, πέθανε στο άντάρτικο, χωρίς τό κίνημα του να έλευθερωσε τη Βολιβία, αυτό άποδεικνύει τό μέγεθος της πλάνης του! Χωρίς ντροπή

παιχνίσις που ύπήρχον. Έγραφε λίγες δέκαδες πριν θανάται: «Η κυβέρνηση άπροσυντίθετα γρήγορα, κριμα που δεν έχουμε έκατά άντρες παραπάνω αυτή τη στιγμή».

Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

η εξέλιξη του εργατικού κινήματος και συγχρονα προβλήματα του σοσιαλισμου

ΕΥΡΩΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ:

Β

Στην περασμένη έκδοσή μας κοιτάσαμε την προέλευση του Ευρωκομμουνισμού. Μιλήσαμε για την ιστορική περίοδο από την Ρωσική Έπανάσταση μέχρι τις αρχές του 1960 και για την πορεία που πήραν τα Κομμουνιστικά Κόμματα της Ευρώπης κάτω από τις οικονομικο-πολιτικές συνθήκες της περιόδου αυτής.

Ας πούμε μερικά λόγια τώρα για την ίδια την θεωρία του Ευρωκομμουνισμού. Το βιβλίο του Γενικού Γραμματέα του Ισπανικού Κομμουνιστικού Κόμματος, Σαγτιάκο Καρίγιο που λέγεται «Ο Ευρωκομμουνισμός και το Κράτος» αναπτύσσει τη θεωρία του Ευρωκομμουνισμού όπως την έχει υιοθετήσει το Ισπανικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Είναι αντιπροσωπευτικό το βιβλίο αυτό και του τι πιστεύουν τα Γαλλικά και Ιταλικά Κομμουνιστικά Κόμματα, τα μεγαλύτερα ΚΚ της Ευρώπης.

Ο Καρίγιο πιστεύει πως οι πιθανότητες μετατροπής του καπιταλιστικού κράτους σε ένα όργανο που να μπορεί να φέρει το σοσιαλισμό χωρίς να καταστραφεί το ίδιο υπάρχουν στην Ευρώπη. (Τονίζει επίσης πως τέτοια ιδεολογία δεν είναι: σοσιαλδημοκρατική αλλά μαρξιστική που έχει προσαρμοστεί στις καινούργιες συνθήκες του 20ου αιώνα). Επιμένει πως το κράτος συνεχίζει να είναι όργανο ταξικής καταπίεσης, για αυτό λέγεται και αστικό κράτος, αλλά πως μπορεί να δημοκρατικοποιηθεί και να μετατραπεί σε όργανο εργατικής εξουσίας χωρίς μία θύαλη σύγκρουση των τάξεων και εμφύλιο πόλεμο. Ο Μάρξ και ο Λένιν είχαν δίκαιο στην ιστορική περίοδο που ζούσαν να επιμένουν στη διάλυση και καταστροφή του κράτους. Η μορφή του κράτους, ήταν τέτοια που δεν επέτρεπε σταδιακά την εποικοδομήση του σοσιαλισμού. Σήμερα όμως, με τις αλλαγές που έχουν γίνει στο σύστημα παραγωγής της τεχνολογικής επανάστασης

των τελευταίων 30 χρόνων τα πράγματα έχουν αλλάξει. Το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό κράτος του δεν παρουσιάζουν την ίδια ωμή καταπίεση σήμερα. Η οικονομία είναι κάτω από τον έλεγχο μονοπωλείων και αυτά τα μονοπώλια που ελέγχουν το κράτος είναι σε μία συνεχή σύγκρουση με όλες τις άλλες τάξεις της κοινωνίας, συμπε-

κπαίδευση έχουν αρδύνει τις ταξικές διαφορές μεταξύ κατωτέρων και μεσαίων τάξεων. Η οικογένεια, σήμερα που αναπαράγει αυταμάτως κοινωνικές και ταξικές παραδοσιακές σχέσεις, και αυτή έχει αλλάξει με ένα τρόπο που αρδύνει τις ταξικές διαφορές.

Όλες αυτές οι αλλαγές έχουν δημιουργήσει καινούργιες

Δημοσιεύουμε μία σειρά άρθρων σχετικά με το φαινόμενο του Ευρωκομμουνισμού. Οι στήλες της Σ.Ε. είναι ανοικτές σ' όσους από τους αναγνώστες μας επιθυμούν να εκφράσουν απόψεις γύρω από το θέμα. Πιστεύουμε πως μία τέτοια συζήτηση θα βοηθήσει στο να διαλυθεί ή σύγχυση που επικρατεί και να συνεισφέρει στο ξεκαθάρισμα των ιδεολογικών προσανατολισμών του Κυπριακού Εργατικού κινήματος.

θηκών, μπορεί να αλλάξει: ιδεολογικά και όσον αφορά τις παραγωγικές της σχέσεις πριν ακόμα βγει στην εξουσία μια ομάδα σοσιαλιστών που σκοπό θα έχουν την πλήρη

Για να πετύχει η εκδημοκρατικοποίηση της κοινωνίας, λέγει ο Καρίγιο η άριστερά πρέπει να αλλάξει την παραδοσιακή της συμπεριφορά γύρω από πολλά θέματα. Ένα από αυτά είναι η έννοια του εργατικού κράτους και η δικτατορία του προλεταριάτου. Η δικτατορία του προλεταριάτου ήταν δικαιολογημένη κάποτε όταν το προλεταριάτο ήταν μία μειονότητα. Τώρα οι επαναστατικές δυνάμεις είναι στην πλειοψηφία και δεν χρειάζεται η δικτατορία του προλεταριάτου σαν ένα στάδιο στην επίτευξη του σοσιαλισμού. Οι επαναστατικές δυνάμεις μπορούν τώρα να καταλάβουν την εξουσία ειρηνικά και να την κρατήσουν.

Για την οικονομία, δεν πιστεύουν οι Ευρωκομμουνιστές στα κλασικά μαρξιστικά μοντέλα. Πιστεύουν πως μόνο εάν υπάρχουν και οι δύο τομείς, ιδιωτικός και κρατικός, για ένα μακρύ χρονικό διάστημα πριν από την πλήρη κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής θα μπορέσει η κοινωνία να εκμεταλλευτεί πλήρως μετά αυτά τα μέσα παραγωγής. Ο ιδιωτικός τομέας θα συνεχίσει να υπάρχει σε ένα πρώτο στάδιο στο οποίο θα είναι στην εξουσία μία άριστερή κοινοβουλευτική κυβέρνηση. Σε αυτό το στάδιο όμως τα μονοπώλια θα είναι κάτω από κρατικό έλεγχο.

Πολύ σύντομα, αυτή είναι μία εικόνα της θεωρίας του Ευρωκομμουνισμού. Στο βιβλίο του ο Καρίγιο προσπαθεί να αποδείξει πως ο Ευρωκομμουνισμός θέλει να μετατρέψει την καπιταλιστική κοινωνία και όχι απλώς να την μεταρρυθμίσει με τον τρόπο που ζητούν οι σοσιαλδημοκράτες. Το βιβλίο του είναι μία προσπάθεια να διαχωρίσει τον Ευρωκομμουνισμό από το σοσιαλδημοκρατισμό και να παρουσιάσει τον Ευρωκομμουνισμό σαν μία διαλεκτική εξέλιξη του επιστημονικού σοσιαλισμού στη σημερινή εποχή.

Την επόμενη φορά θα θέσουμε τις δικές μας απόψεις πάνω στο θέμα του Ευρωκομμουνισμού και ειδικά μέσα στα πλαίσια του δικού μας χώρου.

Όποιοσδήποτε απόψεις υπάρχουν πάνω σ' αυτό το θέμα από τους αναγνώστες μας να σταλούν στην εφημερίδα μας για δημοσίευση και για συζήτηση.

ριλαμβανομένης και μιας μερίδας της μπουρζουαζίας.

Θέλει να πει ο Καρίγιο πως η κοινωνική διάρθρωση έχει αλλάξει τόσο ριζικά από τον καιρό του Μάρξ που σήμερα, η πιο σημαντική ταξική διαχώριση που πρέπει να γίνεται είναι αυτή μεταξύ της τάξης του μονοπωλιακού κεφαλαίου και σχεδόν όλων των άλλων ομάδων. Το ύψιστο μορφωτικό επίπεδο του κόσμου, ή δωρεά μόρφωσης και

προοπτικές για την επαναστατική άριστερά. Η επαναστατική άριστερά μπορεί να διεξάγει τον αγώνα της για σοσιαλισμό με μία πολύ διαφορετική τακτική από πρώτα. Δεν χρειάζεται πρώτα η κατάληψη της εξουσίας από την άριστερά, πριν από την οικονομική και ιδεολογική αλλαγή της κοινωνίας. Η κοινωνία, δηλαδή η καπιταλιστική νία, δηλαδή η καπιταλιστική κοινωνία, λόγω των νέων συν-

σοσιαλιστικοποίηση της κοινωνίας. Η άριστερά μπορεί να κερδίσει στο μέρος της ομάδας των μεσαίων τάξεων που κρατούν στα χέρια τους τα παραδοσιακά όργανα ιδεολογικής καταπίεσης π.χ. την Εκκλησία, τον Τύπο, το εκπαιδευτικό σύστημα, και μαζί με αυτές τις τάξεις, ιδεολογικά, και μετά πρακτικά να αρχίσει να αλλάζει την κοινωνία και να την εκδημοκρατικοποιεί.

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Οι τελευταίες προεκλογικές συγκεντρώσεις συγκεντρώσεις στην Πλατεία Ελευθερίας στη Λευκωσία παρουσίασαν αρκετά ενδιαφέροντα φαινόμενα. Ήταν αξιοσημείωτο πως κανένα από τα κόμματα που διεκδικούσαν την βουλευτική έδρα δεν είχε κανένα πολιτικό πρόγραμμα. Αποφάσισαν ότι δεν χρειάζεται...

Στην συγκέντρωση του ΔΗ.ΣΥ δέσποζε το σύνθημα: ΑΚΕΛ - ΡΩΣΙΑ - ΠΡΟΔΟΣΙΑ. Χρόνια οι άνθρωποι προσπαθούσαν να βρουν τον αντίποδα του γνωστού συνθήματος ΝΑΤΟ - ΣΙΑ - ΠΡΟΔΟΣΙΑ και τελικά κατάφεραν... Έξαλλοι νεαροί όρουνταν σηκώνοντας τους λαιμούς και τα χέρια ψηλά για να εκφράσουν πίστη στα έλληνοχριστιανικά ιδεώδη και την αμετάκλητη επιθυμία τους να σφάξουν κομμουνιστές, για να διώξουν τόν... Τουρκο εισβολέα.

Από την άλλη στην συγκέντρωση του ΔΗ.ΚΟ.,

έγιναν επίσης αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα: Ένα πάνω δέσποζε με σύνθημα... ΝΑΙ ΣΤΟ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ... Περιπτώ ν' αναφερθεί πως κανένας από τους όμιλητές δεν θεώρησε σκόπιμο να οριοθετήσει το που τελειώνει ο συμβιβασμός και αρχίζει η ύποταξη. Μά τουτο είναι πολυτέλεια... «Μας κατηγορούν ότι είμαστε κομμουνιστές. Δεν είμαστε κομμουνιστές...» είπε σε μία στιγμή το μεγάλφωνο. Η άτμόσφαιρα κάτω στον κόσμο πάγωσε... Και επειδή ο εκφωνητής κάτι κατάλαβε δεν τό επανάλαβε.

Τι βγαίνει απ' όλα τούτα; Η στήλη είναι συγχισμένη και δεν είναι σε θέση να εκφράσει άποψη. Πολύ περισσότερο δεν είναι σε θέση να εξηγήσει το νόημα της τεράστιας κάποχης που παρατηρήθηκε...

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΩΣΤΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

— Τι είναι πολιτική οργάνωση και ποιοι παράγοντες την συγκροτούν.

— Βασικά ο όρισμός πολιτική οργάνωση ή πολιτικό κόμμα είναι πολύ πλατύς. Δεν θα επιχειρήσουμε όμως εδώ να αναλύσουμε σε ένα μόνο άρθρο τον όρισμό μιας πολιτικής οργάνωσης και των παραγόντων που την συνθέτουν. Τουτό θα γίνει σε μια σειρά από άρθρα που γραφτούν στην Σοσιαλιστική Έκφραση.

— Πολιτική οργάνωση μπορεί κανείς να πη ότι είναι σύνολο ατόμων που έχουν κοινά πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα και που αγωνίζονται για την επίτευξη των στόχων που βγαίνουν από την οικονομικο-πολιτική της ανάλυση.

Οι παράγοντες που συνθέτουν μια πολιτική οργάνωση είναι:

- (α) Θεωρία — Ίδεολογία
- (β) Οργάνωση
- (γ) Αγώνας

Στο σημερινό μας άρθρο θα καταπιναστούμε με την θεωρία — Ίδεολογία. Πριν όμως προχωρήσουμε στην ανάλυσή της θα θέλαμε να τονίσουμε ότι μεταξύ των τριών παραγόντων που αναφέραμε πιο πάνω υπάρχει αλληλοεξάρτηση, αλληλοεπίδραση και ότι ακόμα κανένας παράγοντας δεν μπορεί να αποφέρει οποιαδήποτε αποτελέσματα αν δεν συνδυασθεί με τους δυο άλλους.

Για να τονίσουμε την σχέση που υπάρχει μεταξύ τους θα φέρουμε ένα μηχανικό παράδειγμα.

— Αν παρομοιάσουμε τους τρεις παράγοντες με τα τρία βασικά γρανάξια μιας μηχανής τότε θα δούμε ότι: Όταν τα γρανάξια εργάζονται κανονικά τότε και η μηχανή στο σύνολό της εργάζεται κανονικά, και εξυπηρετεί κατ'επέχταση τον σκοπό για τον οποίο κατασκευάστηκε. Δηλαδή να ανταλλάξει ενέργεια με το περιβάλλον ή να δίνει κίνηση σε ένα αυτοκίνητο ή τρένο. Αν στην πορεία κίνησης της μηχανής ένα από τα τρία γρανάξια πάθει βλάβη τότε θα παρατηρήσουμε ότι η απόδοσή της θα ελαττωθεί και ότι σε κάποιο στάδιο αν δεν

διορθωθεί ή βλάβη, ή μηχανή θα τεθεί εκτός λειτουργίας. Έτσι και σε μια πολιτική οργάνωση όπου τα πράγματα δεν είναι στατικά — μηχανικά αλλά δυναμικά — διότι παρεμβάλλεται στην πορεία της εξέλιξης ο άνθρωπος, αν κάτι δεν πάει σωστά τότε αυτή η πολιτική οργάνωση θα έχει μειωμένη απόδοση αλλά ταυτόχρονα και λανθασμένη γραμμή άγωνα, πάλης και ανάλυσης. Σαν αποτέλεσμα αυτής της πορείας θα έχουμε την αφομοίωση της από άλλες οργανώσεις ή την διάλυσή της. Για να μπορέσουμε όμως να δούμε αυτό πιο σωστά πρέπει να αρχίσουμε την ανάλυση των παραγόντων που αναφέραμε πιο πάνω.

Α. ΘΕΩΡΙΑ — ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ: Για να καθορίσουμε την θεωρία — Ίδεολογία μας πρέπει πρώτα να αναλύσουμε την θέση μας μέσα στην κοινωνία. Από την ανάλυση θα καταφέρομε να καθορίσουμε τα ιδεολογικά μας πλαίσια, να χαράξουμε τους στόχους μας και να δάλουμε μπροστά στον λαό το ολοκληρωμένο μας πρόγραμμα.

— Αν εμείς είμαστε ένα κοινωνικό σύνολο που απαρτίζεται από διομήχανους, τρα-

πεζίτες, εμπόρους, ασφαλίστες, μεγαλοεργοστασιάρχες, μεγαλογαιοκτήμονες που είχαμε ταυτόχρονα και έλεγχο αλλά και ιδιοκτησία πάνω στα μέσα παραγωγής τότε το ιδεολογικό μας και οι πολιτικοί μας στόχοι από μια τέτοια τοποθέτηση θα ήταν:

- (α) Πώς και με ποιές μεθόδους να αυξήσουμε τα κέρδη μας.
- (β) Πώς να επεκτείνουμε τις επιχειρήσεις μας.
- (γ) Πώς να εκμεταλλευτούμε καλύτερα τον εργάτη.
- (δ) Πώς να εξεύρωμε φθηνές πηγές πρώτων υλών.
- (ε) Πώς να εξεύρωμε αγορές διάθεσης των προϊόντων μας με το ψηλότερο κέρδος.
- (στ) Πώς να εκμεταλλευτούμε προς όφελος μας την νομοθεσίαν του κράτους για εύκολια διακίνησης των προϊόντων, για εξαγωγές, κ.λ.

— Αν λοιπόν εμείς είμαστε ένα τέτοιο κοινωνικό σύνολο τότε η ιδεολογία μας θαταν

ο καπιταλισμός και σαν κοινωνική τάξη θαμασταν ή αστική τάξη.

— Είμαστε όμως άραγε αυτοί που περιγράψαμε πιο πάνω;

Εμείς ούτε μέσα παραγωγής κατέχομεν αλλά ούτε και έλεγχο πάνω στα μέσα παραγωγής εξασκούμε. Εμείς είμαστε σαν οργάνωση στην πρωτοπορία της εργατικής τάξης. Είμαστε δηλ. τα άτομα που μοναδικό εισοδηματικό πόρο έχουμε τις απολαβές μας από το μεροκάματο. Σε αυτή τη τάξη μπορούν να ανήκουν οι οικοδόμοι, οι διοικητικοί υπάλληλοι, οι δημόσιοι και γενικά όλοι εκείνοι που δεν κατέχουν μέσα παραγωγής, αλλά είναι αναγκασμένοι να πουλουν την εργατική τους δύναμη για να μπορούν να ζήσουν. Επομένως σε μια τέτοια περίπτωση το πολιτικό μας πρόγραμμα και οι πολιτικοί μας στόχοι να βγουν από μια σωστή σοσιαλιστική ανάλυση. Επειδή όμως ο σοσιαλισμός σήμερα έχει ποιήσας μορφές, έρμηνείες και συνδυασμούς. Είμαστε εκ των πραγμάτων υποχρεωμένοι να αναλύσουμε το κάθε είδος και στο τέλος να πούμε την δική μας θέση.

Στο επόμενο ή συνέκιο Κ.Α.

ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Αυτό το άρθρο θα προσπαθήσει να αναλύσει τις κυριότερες θέσεις που έβαλε μπροστά στο μαθητικό ή Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοίζου στο Α΄ Παγκύπριο Συνέδριο. Αυτές οι θέσεις και τα συνθήματα πρέπει να αναλυθούν για να μπορέσει ο κάθε μαθητής να τα καταλάβει. Πρώτα θα αναλυθεί η θέση του μαθητικού συνδικαλισμού και στα επόμενα άρθρα θα αναλυθούν και οι άλλες θέσεις και συνθήματα της ΔΝΔΛ, δηλαδή η πολιτικοποίηση και η λαϊκή παιδεία.

Σε κάθε καπιταλιστική κοινωνία υπάρχουν όπως είναι γνωστό βασικά δυο τάξεις. Η αστική τάξη που λέγεται τα μέσα παραγωγής και η εργατική τάξη που προσφέρει την εργατική δύναμη που είναι αναγκαία για τη παραγωγή. Συνήθως η εργατική τάξη προσπαθεί μέσω του συνδικαλισμού να προστατεύει τα δικαιώματα και τις παραχωρήσεις, και επίσης να προωθεί τα διάφορα αιτήματα της με πολύμορφους και δύσκολους αγώνες. Αυτές οι καταστάσεις φέρνουν μια ποσοτική αλλαγή στις δυνάμεις που επικρατούν μέσα στο χώρο της εργατικής τάξης.

Παρόμοιες καταστάσεις και συνθήκες συναντούμε και μέσα στη δηλ ζωή του σχολείου, που μοιάζουν με τις καταστάσεις που επικρατούν στο σύνολο της κοινωνίας. Μέσα στο σχολείο αντανακλούνται οι κοινωνικές συνθήκες, παρόλο που οι κύκλοι της αστικής τάξης προσπα-

θούν να συγκαλύψουν αυτό το ολοφάνερο γεγονός.

Οι μαθητές δεν έχουν στη κυριολεξία καμιά ελευθερία ή κανένα δικαίωμα μέσα στο σχολείο, γιατί η διεύθυνση δεν είναι διατεθειμένη να κάνει καμιά παραχώρηση. Άφου κύριος στόχος του συστήματος και της εκπαίδευσης που δίνει είναι η δημιουργία ατόμων που όταν θα μπούνε μετά στη κοινωνία να μπορούν να υπηρετήσουν τα συμφέροντα του στο άκραιο. Δεν έχουν σαν στόχο την δημιουργία ολοκληρωμένων και ώριμων ατόμων, παρόλο που προσπαθούν να δείξουν κάτι τέτοιο.

Έτσι η μόνη διέξοδος που έχουν οι μαθητές για να κερδίσουν δικαιώματα, ελευθερίες και παραχωρήσεις από την διεύθυνση, μέσα στο σχολείο, είναι ο μαθητικός συνδικαλισμός. Επειδή είναι εκ των προτέρων γνωστή η στάση που θα τηρήσει η διεύθυνση και η αστική τάξη ά-

πέναντι στο μαθητικό συνδικαλισμό, οι μαθητές πρέπει να το οργανώσουν πάνω σε μια σωστή αγωνιστική μαζική βάση για να μπορέσει να πετύχει τους σκοπούς τους. Αυτός ο αγώνας είναι γνωστό πως θα είναι σκληρός και δύσκολος για να πιεστεί ή διεύθυνση να παραχωρήσει ελευθερίες και δικαιώ-

ματα στους μαθητές.

Μόνο με τον μαθητικό συνδικαλισμό μπορούν οι μαθητές να δουν καλύτερες μέρες μέσα στο σχολείο, παρόλο που οι ελευθερίες και τα δικαιώματα, που θα κερδίσουν θα είναι μια ποσοτική αλλαγή στη δηλ ζωή του σχολείου.

Έτσι οι μαθητές πρέπει να οργανωθούν πάνω σε ένα αγωνιστικό φορέα με σωστές θέσεις πάνω στα όλα τα μαθητικά προβλήματα για να κάνουν ένα σωστό αγώνα με ξεκάθαρες θέσεις, ώστε να αναγκαστεί η διεύθυνση να κάνει παραχωρήσεις.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΣΙΩΝΙΣΜΟ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ: Με συνθήματα όπως: «Όχι στην έκθεση των σιωνιστών», «Σιωνισμός = ρατσισμός», «Κοινός αγώνας Κύπρου-Παλαιστίνης», «Όχι στους πράκτορες του ιμπεριαλισμού», «Έξω οι σιωνιστές από την Κύπρο», οι νεολαίοι της Κύπρου, ΕΔΕΝ, ΕΔΟΝ, ΝΕΔΗΚ και ΠΟΦΝΕ έκφρασαν την αντίθεσή τους στη διεξόδοση των σιωνιστών στο τόπο μας, εκφράζοντας παράλληλα αλληλεγγύη στον αγώνα των Παλαιστινίων. Στη φωτογραφία, μέλη της Σ.Ν. ΕΔΕΝ κατά την εκδήλωση έξω από το Χίλτον όπου γινόταν η εμπορική έκθεση των Ισραηλιτών, στις αρχές του μήνα.

Η Κυπριακή νεολαία αλληλεγγυα στην Παλαιστινιακή επανάσταση

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ ΑΚΕΛ - ΔΗ.ΣΥ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛΙΔΑ

οποία προσπαθεί να δώσει και κάποιο κοινωνικοοικονομικό περιεχόμενο.

Όλ' αυτά δεν είναι μία τυχαία επιλογή, ο φανατικός αντικομμουνισμός και η κοινωνική συνθηματολογία της δεξιάς, είναι χαρακτηριστικό μιας κοινωνίας που θρίσκειται εθνικό, πολιτικό και κοινωνικό, στο όποιο για λόγους οι προδευτικές δυνάμεις είτε δεν μπορούν να δώσουν λύση, είτε δεν αποτελούν μία πραγματικά υπαλλακτική λύση.

Μέσα σ' αυτά τα δεδομένα κύριο αντικείμενο της πολεμικής της δεξιάς δεν μπορούσε να είναι παρά το ΑΚΕΛ, παρόλες τις φιλότιμες προσπάθειες του ν' αποδείξει την νομιμοφροσύνη του και παρόλη την έμμονή του να μην άμφισβητεί ούτε στο ελάχιστο την ύφιστάμενη κοινωνική τάξη πραγμάτων. Όμως τα πράγματα εξελίσσονται ανεξάρτητα από τις υποκειμενικές προθέσεις του ΑΚΕΛ και της ηγεσίας του. Αν η αντιμετώπιση της κατάστασης, που εξελίσσεται καθημερινά μπροστά μας, παραμένει στην επιφάνεια και δεν προχωρήσει σε βάθος, αν δεν αντιμετωπιστεί με τον σωστό τρόπο οι κίνδυνοι που δημιουργούνται για ολοκληρωτή την άριστερά και για τον λαό παραμένουν.

Η ξενόδουλη οικονομική ολιγαρχία με πολιτικό εκπρόσωπο το κόμμα του Κληρίδη, εκμεταλλεύεται το αδιέξοδο

και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για φασιστική έκτροπή. Η διαμάχη ΑΚΕΛ-Δεξιάς έχει τις ρίζες της στο αδιέξοδο που δημιουργεί η γραμμική της υποχώρησης και του συμβιβασμού που επιβάλλεται από την "Αρχουσα τάξη ή όποια έχει από την άλλη την δυνατότητα ν' αντιπολιτευτεί και ν' δημαγωγεί σαν αντιπολίτευση. Δεν είναι καθόλου πλαστή ή κατασκευασμένη γιατί μολονότι οι κοινωνικές δομές δεν θίγονται ούτε και στο ελάχιστο από την ύφιστάμενη πορεία, και τα πλαίσια μέσα στα οποία κινείται και εξελίσσεται ο απελευθερωτικός αγώνας είναι αυστηρά καθορισμένα, εντούτοις το αδιέξοδο δεν εξυπηρετεί καθόλου την αρχουσα τάξη, θέλει και χρειάζεται την πολιτική έξουσία γιατί γνωρίζει ότι η πολιτική των αμοιβαίων συμβιβασμών ανήκει σ' ένα παρελθόν που είναι αδύνατο να επανέλθει.

Αυτή είναι η ουσία της διαμάχης. Και αυτή η διαμάχη δεν θα παραμείνει για πολύ σε θεωρητικό επίπεδο, η πολιτική του «Δημ. Συναγερμού» οδηγεί στην σύγκρουση και στην βίαιη αντιπαράθεση. Αν τα πολιτικά μέσα σταθούν αδύναμα να επιβάλουν την πλήρη κυριαρχία της οικονομικής ολιγαρχίας, αν το αδιέξοδο παραμείνει, είναι από τώρα σίγου-

ρο ότι κάτω από την κάλυψη μιας δεξιάς πολιτικής ηγεσίας θα εμφανιστεί το συμπλήρωμα της ιστορίας, με κάποιες φασιστικές ομάδες οι οποίες θα την επιβάλουν με την «φωτιά και το τσεκούρι». Και είναι φυσικό πώς οι απογοητευμένες μάζες θ' αρχίσουν να στρέφονται και ν' αναζητούν την λύση των προβλημάτων τους προς την κατεύθυνση ενός δυναμικού σπασίματος του αδιεξόδου και της σταθερότητας που θα τους προσφέρει ή δημαγωγία της δεξιάς και των πατρώνων της ιμπεριαλιστών.

Οι Κύπριοι άριστεροι πρέπει ν' αντιμετωπίσουν ενωμένοι αυτή την επίθεση γιατί δεν αφορά μόνο το ΑΚΕΛ αλλά ολόκληρο το φάσμα της άριστερας. Το κοινό πρόγραμμα που προτείνει η Ε.ΕΔΕΚ για τις εκλογές του Φεβράρη είναι το κλειδί για να οδηγηθεί ο αγώνας του λαού και των εργαζομένων έξω από το αδιέξοδο, την βραχυκύκλωση και την πόλωση που δημιουργεί η δεξιά.

Την υπαλλακτική λύση μπορούν να την προσφέρουν στον λαό μόνο οι προδευτικές δυνάμεις κάτω από την καθοδήγηση των οποίων, η εργατική τάξη, οι πρόσφυγες, η αγροτιά και τα μεσαία στρώματα θα δώσουν την απάντηση που αξίζει στον ιμπεριαλισμό, τον κατοχικό στρατό, την ξενόδουλη κυπριακή οικονομική ολιγαρχία και τον φασιστικό κίνδυνο.

σοσιαλιστική
εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλες
Τιμή φύλλου 50 μίλες.
Οι επίταγες στο λογαριασμό
4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική "Εκφραση" θα διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.